

CONTRIBUȚII LA CUNOAȘTEREA HRANEI GIȘTEI DE VARĂ (ANSER ANSER L) ÎN CARTIERELE DE IERNARE

LUCIAN MANOLACHE

În zona deltei și a litoralului au fost identificate câteva zone de iernare, unde giștele de vară găsesc condiții favorabile climatice și de hrănire. Dintre acestea, zona cuprinsă între porțiunea Sf. Gheorghe și insula Sahalin, cu apă salmastră, așa-numita „Mileaua Sf. Gheorghe“, oferă condiții optime de hrană și adăpost.

Literatura ornitologică oferă puține date în legătură cu hrana naturală consumată de giște pe timpul iernii. Linția (4) discută destul de succint despre acest subiect, fără o mențiune specială pentru perioada de iarnă, iar Dementiev (2) face câteva considerații generale asupra hranei giștelor pe timpul iernii, menționând, în special, consumul de *Zostera marina*.

Cunoașterea hranei naturale prezintă o importanță deosebită, deoarece de existența ei depind concentrările de giște, ceea ce pentru gospodărirea cinegetică este o indicație prețioasă.

METODA DE LUCRU

Dintr-o zonă de concentrare a giștelor de pe insula Sahalin au fost colectate, la data de 12 ianuarie 1966, 4100 grame excremente reprezentând 122 grămezi, a căror greutate a variat între 20-150 g fiecare.

Aceste excremente au fost depuse de cca 100 giște, observate de noi timp de două zile înainte de colectare.

Trecând cantitatea de excremente printr-un jet de apă și un sistem de șite, s-a putut separa masa vegetală nedigerată de păsări. Materialul astfel obținut a fost uscat la termostat și apoi determinat în laborator.

Determinările au fost făcute de ing. V. Grapini de la laboratorul de dendrologie ICSPS, căruia îi aducem mulțumirile noastre și pe această cale.

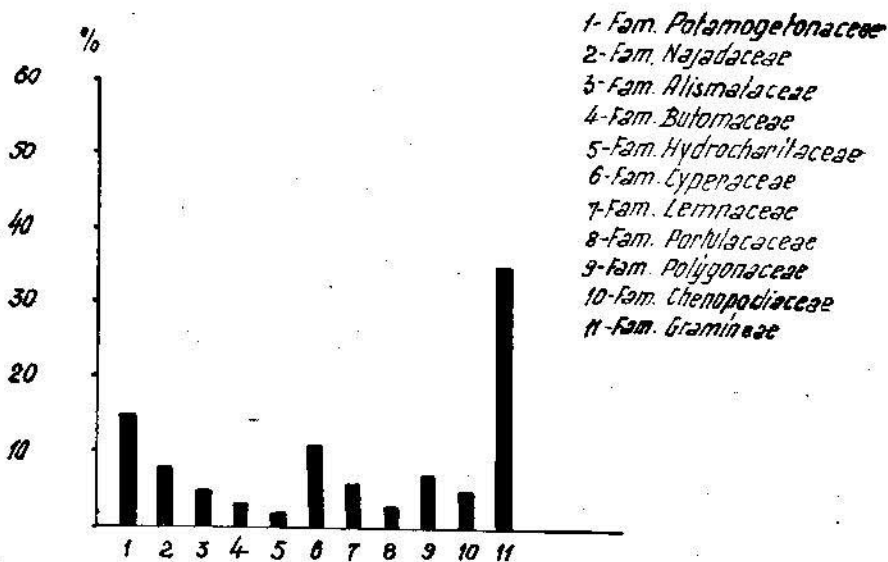

Fig. 1. Procentul de participare a diferitelor familii de plante în hrana gîștei de vară.

REZULTATE OBTINUTE

În tabela de mai jos sînt indicate speciile de plante identificate și părțile de plante ce au fost determinate în excremente. De asemenea, sînt menționate procentele de participare a fiecărei specii de plante în cadrul rezultatelor analizelor.

Din aceste analize se constată că în resturile vegetale predomină speciile de plante prezente la marginca bălții sau în locuri umede, respectiv reprezentanții Fam. Cyperaceae (11%), Fam. Portulacaceae (3%), Fam. Polygonaceae (7%), Fam. Gramineae (35%). Reprezentanții acestor familii însumează un număr de 14 specii. Urmează plantele de apă reprezentate de Fam. Potamogetonaceae (7%), Fam. Alismataceae (5%), Fam. Butomaceae (3%), Fam. Hydrocharitaceae (2%), cu un total de 5 specii.

Plantele submerse sînt reprezentate de Fam. Najadaceae (8%) cu două specii, iar plantele plutitoare de Fam. Lemnaceae (6%) prezentă în analiză cu două specii.

* Reprezentanții Fam. Gramineae sînt cei mai numeroși (6 specii) și în cea mai mare cantitate (35% din masa vegetală). Tot la reprezentanții acestei familii au fost remarcate frecvente resturi de frunze și tulpini. Această predominantă se poate datora densității crescute a plantelor în zona de ȋrnare a gîștelor.

Nr. crt.	SPECIA	Partea din plantă		Procent de participare
		F.	T.	
	1. Fam. Potamogetonaceae			
1	Potamogeton perfoliatus L.	+		10%
2	Zostera marina L.	+		5%
	2. Fam. Najadaceae			
3	Zannichellia maritima Nolte.	+		5%
4	Najas marina L.	+		3%
	3. Fam. Alismataceae			
5	Sagittaria sagittifolia L.	+		5%
	4. Fam. Butomaceae			
6	Butomus umbellatus L.	+		3%
	5. Fam. Hydrocharitaceae			
7	Stratiotes aloides L.	+		2%
	6. Fam. Cyperaceae			
8	Acorellus pannonicus Palla.	+		2%
9	Schoenoplectus littoralis Palla.	+		2%
10	Helecharis palustris R. et Sch.	+	+	5%
11	Cladium mariscus Pohl.	+		2%
	7. Fam. Lemnaceae			
12	Lemna minor L.	+		3%
13	Wolffia arrhiza Wimm.	+		3%
	8. Fam. Portulacaceae			
14	Portulaca oleracea L.	+		3%
	9. Fam. Polygonaceae			
15	Rumex maritimus L.	+		2%
16	Polygonum amphibium L.	+		2%
17	Polygonum maritimum L.	+		3%
	10. Fam. Chenopodiaceae			
18	Chenopodium album L.	+		2%
19	Atriplex littoralis L.	+		3%
	12. Fam. Gramineae			
20	Puccinellia distans Parl.	+	+	5%
21	Agropyron junceum Beauv.	+		3%
22	Secale silvestris Host.	+	+	2%
23	Elymus sabulosus Host.	+	+	10%
24	Tragus racemosus (L.) All.	+		10%
25	Digitaria filiformis Koel.	+		5%

F = Frunză

T = Tulpină

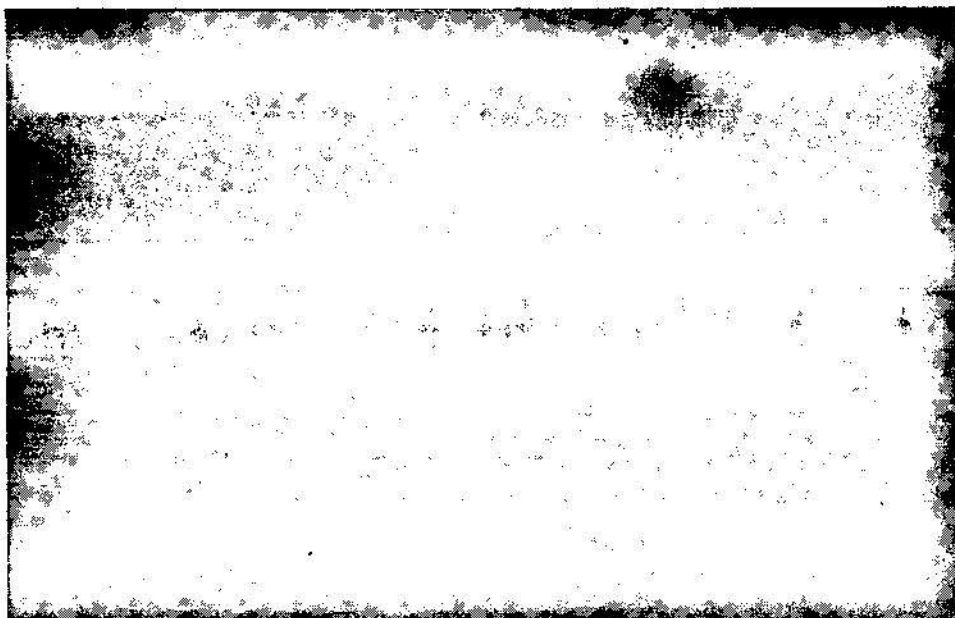

Fig. 2. Locul de concentrare a gîștelor (*Anser anser* L.) — Mileaua Sahalin.

Este posibil ca tabela noastră să nu redea în modul cel mai fidel speciile de plante consumate de gîșca de vară, unele plante fiind probabil descompuse în trecere prin tractusul digestiv. Totuși analiza excrementelor ne dă posibilitatea de a stabili un spectru trofic, fără a recurge la sacrificarea animalelor pentru analiza conținuturilor stomacale.

BIBLIOGRAFIE

1. Andone G., Pașcovschi S., 1962 — *Zimovca vodoplavaiauscih i nectorih drugih ptiț v Delte Dunaia 1958—1959 g Migratii životnih*—Moscova.
2. Dementiev G. s.a., 1952 — *Ptiți Sovetskogo Soiuza*, vol. IV Moscova.
3. Hartert E., 1911—1921 — *Die Vögel der palaenctischen Fauna*, vol II.
4. Linția D., 1955 — *Păsările României*, vol. III. Editura Academiei.

CONTRIBUTIONS A LA CONNAISSANCE DE LA NOURRITURE DE L'OIE CENDRÉE (*ANSER ANSER*) DANS LES LIEUX D'HIVERNAGE

Résumé

Les auteurs communiquent les résultats de l'analyse de 4400 g. d'excréments d'oie cendrée (*Anser anser*) ramassés en janvier 1966, dans le Delta du Danube (point Mileaua Sf. Gheorghe).

Ils ont trouvé des restes de 25 espèces de plantes appartenant à 11 familles, dont les Graminées prédominent (6 esp et 35% des plantes trouvées).